

LBDIS

Redactare:

Corectură:

Tehnoredactare:

We know

Ruxandra Câmpeanu

Andreea Sorescu

Oana Aconstantinsei

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

EIMER, PETRA

Nu vreau un cal! / Petra Eimer; trad. din lb. germană de Teodora Tănase. – București: Booklet Fiction, 2023

ISBN 978-606-9679-64-7

I. Tănase, Teodora (trad.)

821.112.2

Und dann kam Juli

Petra Eimer

Baumhaus Verlag in the Bastei Lübbe AG

© 2021 Bastei Lübbe AG, Germany

© Editura Booklet Fiction, 2023, pentru prezenta ediție

PETRA EIMER

NU VREAU
UN CAL!

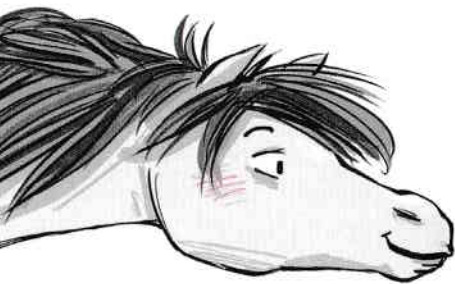

Traducere din
limba germană
de Teodora Tănase

 Booklet
fiction
2023

PENTRU PAUL

(ȘI IULI)

Cuprins

1. Un cal rătăcit	9
2. Probleme cu Iuli	13
3. Fluturași	25
4. Iuli e încă aici	39
5. Iuli în sus, Iuli în jos	48
6. Iuli mă calcă pe nervi	62
7. Un cal nu-i totuna cu un câine	75
8. Poate că și caii sunt buni la ceva	85
9. Adidași noi	95
10. Război	101
11. Trebuie să scap de Iuli	114
12. Nenea	131
13. Planul	144
14. O frumoasă călătorie călare	151
15. Diii, Iuli!	157
16. Epilog	168

LUCRURILE NU SUNT
ÎNTOTDEAUNA
CEEA CE PAR.
(VORBA POETULUI)

1. Un cal rătăcit

Iuli a venit la noi în iulie. Ne-am trezit pur și simplu cu ea în grădină, cum se trezesc unii cu câte un câine sau vreo pisică. Sau alții cu câte un iepuraș sau vreun șoarece. Se mai întâmplă.

Dar cine se trezește
la ușă cu un cal venit
de nicăieri?

A apărut din senin în curte. Într-o zi, când am venit de la școală, am găsit-o acolo cu niște flori de nu-mă-uita în gură, smulse din grădina mamei, și cu o privire de cățeluș loial.

— Ce cal frumos! a spus mama.

Nu părea mirată că avem un cal în grădină. Îi admira culoarea. Dar, sincer să fiu, nu prea avea ce să admire la ea, fiindcă Iuli e gri. Nu gri argintie, cum sunt caii pe care îi vezi prin filme, ci mai degrabă...

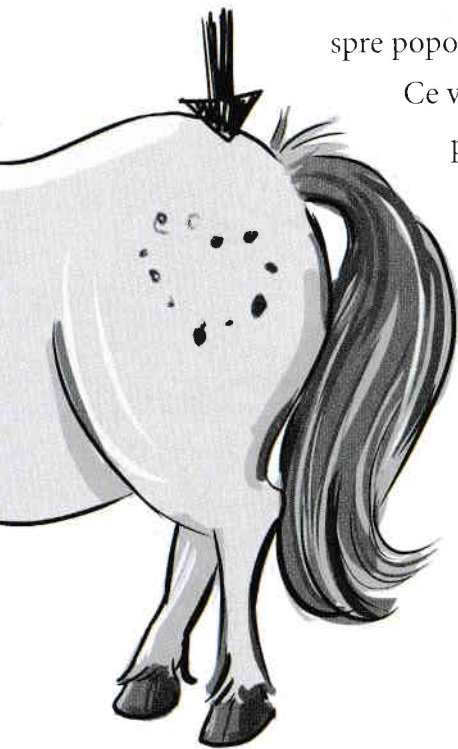
gri murdară.

Tata spune că arată de parcă ar fi fost presărată cu piper alb și negru, și cam așa e. Printre firele de păr albe are și câteva fire maro și negre, iar pe poponeț are fix unsprezece pete închise la culoare.

— Calul are o inimă! a strigat mama uluită, arătând spre poponețul dolofan al lui Iuli.

Ce voia ea să spună de fapt e că petele sunt aranjate în formă de inimioară. Dacă te uiți bine de tot, se vede.

Iuli seamănă cu o pară. E rotofeie și înspre cap devine tot mai îngustă. Iar sub ea se află picioarele. Sunt cam scurte în comparație cu restul corpului.

Pe scurt, aș spune că Iuli e pur și simplu... **urâtă**. Mamei și tatei li se pare că e „**drăguță**” și „**simpatică**”, și faptul că a pus stăpânire pe jumătate de grădină nu pare să-i deranjeze deloc.

— Prinde bine să ai un cal în grădină, a spus tata. Nu mai trebuie să tundem iarba!

Mama a râs și și-a pus capul pe umărul lui.

— Mereu mi-am dorit un cal când eram mică, a șoptit ea, oftând adânc.

Și atunci mi-a fost **GLAŢ**: nimeni nu avea nimic împotriva să lase calul exact acolo unde era – în grădina **NOASTRĂ**.

Nimeni, în afară de mine.

Am numit-o pe Iuli ~~pe Iuli~~ fiindcă era iulie. La fel cum **Robinson Crusoe** și-a numit prietenul Vineri pentru că l-a cunoscut într-o zi de vineri. *Robinson Crusoe* e cartea mea preferată.

Datorită lui Vineri și pentru că apare un câine în ea. Iar eu mi-am dorit dintotdeauna un câine.

Un **CÂINE!** Nu un **GAL.**

Dar Iuli nu e câine, ci cal, iar eu n-am vrut niciodată să am ceva de-a face cu vreun cal. Și pe bună dreptate, căci în cele din urmă s-a dovedit că

un cal nu face decât PROBLEME.

2. Probleme cu Iuli

— Ce **TARE!** strigă Max de departe când intră pe aleea noastră.

I-am povestit că ne-am trezit cu un cal în grădină și bineînțeles că a vrut să vină să vadă cu ochii lui. Acum stă lângă mine cu gura căscată și se holbează la Iuli. Și Iuli la el.

— Chiar e un cal, spune el.

Mda... Uau.

— Fată sau băiat?

— Ce? întreb eu enervat.

— Calul.

— Aaa. Fată.

— Hm, face Max.

— I-am zis Iuli.

Max dă din cap.

— Logic, spune el. Ca Vineri al lui Robinson Crusoe.

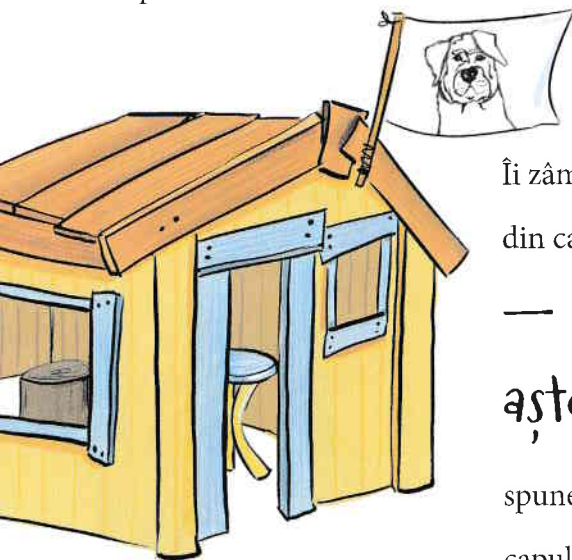
Dau și eu din cap.

Ne înțelegem. Max e prietenul meu cel mai bun.

Ne holbăm în continuare la Iuli și Iuli la noi.

— Și ce faceți cu ea? întreabă Max.

— Păi nimic, îi răspund, scărpinându-mi nasul. Trebuie să plece. Ce să facem cu ea?

— Ai deja un plan?

întreabă el zâmbind.

Îi zâmbesc și eu și clatin ușor din cap.

— Păi și ce mai așteptăm?

spune Max, făcând semn cu capul spre **bârlog**.

De fiecare dată când vrem să punem ceva la cale, mergem în **bârlog**. Acolo e sediul nostru. Al **găștii noastre**. Gașca e formată din mine și Max.

Avem un salut și un logo. Un cap de câine. Eu l-am desenat și avem chiar și un steag cu el; e agățat la intrare. Iar bârlogul tot noi l-am construit. E o baracă din lemn, foarte stabilă, iar înăuntru avem rafturi, trei scaune și o masă. Am vopsit totul în culorile găștii noastre: galben și albastru.

— Deci ce facem? întreb eu, așezându-mă pe una dintre buturugile care ne servesc drept scaune.

— Cel mai bine ar fi să-i căutăm stăpânul, sugerează Max.

Cu siguranță e calul cuiva.

Dau din cap și iau notițe.

scaun-
buturugă

— E cam greu să nu observi că ți-a dispărut calul, spun eu.

— Exact.

Max s-a așezat pe scaunul din fața mea și mușcă dintr-un măr.

— Mama și tata vor să dea anunț la ziar, spun eu, dar cine citește ziarul?

— Exact, zice Max iarăși. Nu e de ajuns. Trebuie să împărțim fluturași.

— Bună idee! exclam eu și scriu „fluturași” în carnețel.

— Găsit cal, îmi dictează Max titlul. Gri, coamă lungă și ciufulită, pete pe dos. Ofer recompensă.

— Cum adică „ofer recompensă“?

— Ca să aibă un motiv în plus să vină să ia calul înapoi.

E destul de voluminos.

Ne uităm amândoi la Iuli pe fereastră. Acum e în grădinița de legume a tatei și-i mănâncă morcovii.

— Dar n-ar trebui ca **NOI** să primim o recompensă fiindcă l-am găsit? zic eu, punându-l pe gânduri.

— Ai dreptate. Atunci scrie așa: „**Vrem recompensă.**”

— Și dacă nu vine nimeni?

— Atunci nu mai scrie nimic de recompensă, hotărăște Max.

Scrie pur și simplu: „Ridicare din Strada Grădinii, nr. 8”.

- Ar trebui să punem și o fotografie.
 - Neapărat, spun eu.
 - Te pricepi la cai? întreabă Max, arătând spre paharul cu creioane colorate de pe masă.
 - Adică să-i **DESENEZ?**
 - Da, să-i desenezi, evident, spune el. Dă bine pe fluturași. E mult mai personal decât o fotografie.
 - Noo, spun eu. Nu mă pricep decât la câini.
- Deodată, auzim un chiuit de-afară.

Un chiuit de fată.

Ce drăguț!!!

Mă uit la Max și-mi dau ochii peste cap. **Anna.**

Anna e afară, lângă gard și o mângâie pe Iuli. E vecina mea, e în clasa paralelă și e fată.

Max scoate imediat capul pe fereastră.

— Hei, Anna, știi să desenezi cai? îi strigă el, iar ea se întoarce spre noi.

— Normal! De unde aveți calul ăsta?

— A apărut de nicăieri, îi răspund, ieșind nepăsător din bârlog.

— Pe **BUNE?!**

— Da.

— Ce **taaaaaare!!!**

(Să o calmeze cineva, vă rog.)

— Acum ne ocupăm de fluturași. Vrem să-i găsim stăpânul, explică Max. Ne-ai putea ajuta să desenăm un cal?

— Desigur, spune Anna, sărind gardul.

Îl privesc dezamăgit pe Max.

Doar n-are de gând s-o lase în bârlogul nostru! Bârlogul e

numai pentru băieți!

NU PENTRU FETIȚE!

Asta e regula. Neapărat să fac un afiș cu regulile bârlogului.

E clar că avem nevoie.